

ΣΑΒΒΑΣ
ΚΑΛΙΟΝΤΖΗΣ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΩΝ
ΝΥΧΤΕΡΙΔΩΝ

αστυνομικό μυθιστόρημα

εκδόσεις
Μιχαήλ
Σιδερη

Κεφάλαιο 1

Η Μαίρη Μάγερ βγήκε από το μπαρ Αίνιγμα, στη λεωφόρο Ποσειδώνος στη Βάρκιζα, στις δύο παρά είκοσι μετά τα μεσάνυχτα, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε Σαββατοκύριακο στη διάρκεια του τελευταίου μήνα. Από τη μέρα που χώρισε με τον Τίμο απομονώθηκε εντελώς από τις παρέες και τους φίλους της. Ένωθε την ανάγκη να μείνει μόνη, να κλειστεί στον εαυτό της, να σκεφτεί τι έφταιξε κι εκείνος ο μπάσταρδος, όπως τον αποκαλούσε πλέον, την άφησε ξαφνικά για μιαν άλλη. Δεν περίμενε ποτέ πως κάποια στιγμή θα κατέληγε να μεθοκοπά, εξαιτίας ενός άνδρα, σκυμμένη πάνω στο στιλβωμένο ξύλο ενός μπαρ, με τους καπνούς να την τυλίγουν σαν ομίχλη και με τα αδιάκριτα βλέμματα των πελατών να τη γδύνουν συνεχώς. Έπινε τουλάχιστον τρία με τέσσερα ποτά σε κάθε έξοδό της, μπερμπον συνήθως, Τζακ Ντάνιελς για την ακρίβεια, και μόλις έβλεπε πως ο μπάρμαν αποκτούσε δίδυμο αδελφό σταματούσε και παράγγελνε έναν πικρό καφέ. Ρουφούσε τον καφέ αργά, περίμενε λιγάκι κι όταν ο

δίδυμος αδελφός εξαφανιζόταν έπαιρνε την τσάντα της και αποχωρούσε όσο πιο αξιοπρεπώς μπορούσε από το μπαρ, κάτω από τα γεμάτα περιέργεια βλέμματα των θαμώνων. Πολλοί ήταν εκείνοι που αποπειράθηκαν να κατακτήσουν τ' όμορφο, ξέμπαρκο κορίτσι με τα ξανθά μαλλιά, που ως εκ θαύματος εμφανίστηκε για να τους ομορφύνει τα βράδια. Η Μαίρη, όμως, έκοψε από την αρχή κάθε ελπίδα στους μεθυσμένους κυνηγούς του έρωτα. Έστησε τείχη άρνησης, απέρριψε οποιαδήποτε πρόταση της έγινε, γύρισε την πλάτη σε κάθε προσπάθεια προσέγγισης. Την ενοχλούσε αφάνταστα η κουβέντα, ήθελε μόνο να πιναί στο ποτό, να γδύσει τη σκέψη της, να βρεί τον εαυτό της για την αφέλεια που έδειξε στη σχέση της με τον Τίμο. Σιχαινόταν κυριολεκτικά την προσπάθεια ορισμένων να την πλησιάσουν. Οι βρώμικες από το αλκοόλ και από το τσιγάρο ανάσες των επίδοξων μνηστήρων της έφεραν αναούλα και την πρώτη φορά που κάποιος την πλησίασε λίγο έλλειψε ν' ανανεώσει το στίλβωμα στο μπαρ με υλικό από το στομάχι της - μια μείξη ούισκι και ξηρών καρπών, εμπλουτισμένη με φρέντο εσπρέσο. Γύρισε αλλού το κεφάλι κι έκλεισε με τη χούφτα το στόμα της. Σκέφτηκε, πως πιθανόν κι εκείνη έτσι θα μύριζε, πως η εκπνοή της ανάδιδε οσμές που λίγη σχέση έχουν, ή μάλλον καμμία, μ' αρώματα που εγείρουν τον ερωτισμό. Αλλά, στο κάτω κάτω, εκείνη δεν μιλούσε σε κανέναν, δεν πλησίαζε κανέναν για να αισθάνεται άσχημα γι' αυτό. Ο άνδρας ρεύτηκε κι έκανε τα πράγματα χειρότερα. Η Μαίρη τον

έστειλε στο διάβολο και η υπόθεση έκλεισε εκεί. Μετά από μερικές ημέρες όλοι γνώριζαν ότι η νεαρή ξανθιά, με τα ψηλά πόδια, δεν ενδιαφερόταν για άνδρες. Ήταν λεσβία. Άλλη εξήγηση δεν υπήρχε.

Προχώρησε κατά μήκος της λεωφόρου κι έπειτα έστριψε αριστερά, στην οδό Απόλλωνος όπου βρισκόταν το διαμέρισμά της. Έσυρε αργά το βήμα της, οι γόβες έγδαραν το πεζοδρόμιο. Κατά διαστήματα το τακούνι της έπεφτε στην εγκοπή που άφηναν οι πλάκες και το πόδι της γύριζε στο πλάι με κίνδυνο να βγάλει τον αστράγαλό της. Αλλά δεν έδινε σημασία. Εδώ έβγαλε την καρδιά της και την έδωσε σ' εκείνον τον μπάσταρδο, για έναν αστράγαλο θα στεναχωριόταν;

Σε λιγότερο από είκοσι λεπτά θα έφτανε στο σπίτι της. Η απόσταση δεν ήταν μεγάλη. Οι τελευταίες νύχτες του Μαΐου ήταν ιδιαίτερα ζεστές, οι μυρωδιές της Άνοιξης πλημμύριζαν την ατμόσφαιρα και η διαδρομή γινόταν ευχάριστη, παρά το προχωρημένο της ώρας.

Το κινητό της χτύπησε κι ένιωσε πρώτα τη δόνηση μέσα στην τσάντα της. Στην αρχή νόμισε, πως προήλθε από το δερμάτινο λουρί που τριβόταν στους δύο ασημένιους χαλκάδες που την κρατούσαν στον ώμο της.

Έπειτα, κατάλαβε τι συνέβαινε και η καρδιά της πήδησε στο στήθος. Τα μεταμεσονύχτια τηλεφωνήματα, τίποτε καλό δεν προμηνύουν. Όποιος σου τηλεφωνήσει στη μία μετά τα μεσάνυχτα έχει συνήθως να σου αναγγείλει δυσάρεστα νέα, τα οποία

δεν μπορούν να περιμένουν έως το πρωί: έναν θάνατο, ένα τροχαίο ατύχημα ή στην καλύτερη περίπτωση κάποια αιφνίδια αρρώστια.

Η Μαίρη προσπάθησε να διώξει τις κακές σκέψεις από τον νου της και άρχισε να σκαλίζει την τσάντα για να βρει το κινητό. Τα χέρια της όμως έτρεμαν από την αγωνία, το στομάχι της ξεκίνησε να γυρίζει σαν κάδος πλυντηρίου και η αναγούλα της έγινε εντονότερη. Ένα κραγιόν της έπεσε στο πεζοδρόμιο, κύλησε στις σκονισμένες πλάκες, χτύπησε στο μεταλλικό πόδι ενός κάδου σκουπιδιών και ακινητοποιήθηκε. Έσκυψε γρήγορα να το μαζέψει, σφίγγοντας την τσάντα για να μην αδειάσει και το υπόλοιπο περιεχόμενο στο κράσπεδο.

Το τηλέφωνο συνέχισε να κουδουνίζει επίμονα. Της πέρασε από το μυαλό πως ίσως να ήταν η Τάνια, η βοηθός της στο ινστιτούτο αισθητικής που διατηρούσε. Ίσως να θυμήθηκε να της πει κάτι για τη δουλειά, για κάποια πελάτισσα, ενδεχομένως. Αλλά η Τάνια έπεφτε νωρίς για ύπνο, κοιμόταν με τις κόττες, ήταν λίγο απίθανο να μείνει ξύπνια έως εκείνη την ώρα.

Εκτός αν... η σκέψη την είχε χτύπησει σαν κεραυνός. Το στομάχι της σφίχτηκε απότομα. Εκτός αν ήταν εκείνος, ο μπάσταρδος. Της είχε τηλεφωνήσει και το απόγευμα για να δικαιολογηθεί για μια ακόμη φορά, για να κλείσει την υπόθεση και να αποσπάσει τη συγκατάβασή της, την παραδοχή της πως δεν τρέχει πλέον τίποτα. Πως ξεπέρασε τον χωρισμό τους, πως δεν χρειάζοταν να αισθάνεται την

παραμικρή τύψη για το ότι την κεράτωσε με μια από τις φίλες της και πως μπορούσε ανάλαφρος πλέον να ερωτοτροπεί με τη νέα του αγαπημένη. Μόνο τον εαυτούλη του σκεφτόταν.

Άρπαξε το κινητό και απάντησε με φανερή ένταση.

«Εμπρός!»

«Γεια σου!»

Η φωνή ήταν ανδρική. Ακουγόταν να έρχεται από κάπου βαθιά. Κατάλαβε ότι κάτι παρεμβαλλόταν πριν το ακουστικό κι έβγαινε αλλοιωμένη.

«Ποιος είναι;»

«Η μοίρα σου!»

Η Μαίρη δεν κατάλαβε. «Ποιος;» ρώτησε με μεγαλύτερη ένταση.

«Η μοίρα σου, το πεπρωμένο σου», επανέλαβε ο άνδρας.

«Πλάκα μου κάνεις;»

«Δε συνηθίζω ν' αστειεύομαι.»

Η Μαίρη προσπάθησε να συγκεντρωθεί, να ξεχωρίσει κάτι από τη φωνή που θα τη βοηθούσε να καταλάβει ποιος ήταν ο άγνωστος.

«Είμαι αυτός που θα σου δώσει την αιώνια γαλήνη», συνέχισε να λέει εκείνος και η φωνή του έγινε βραχνή. «Από τη στιγμή που δεν θέλησες την ευτυχία άλλη διέξοδος δεν υπάρχει.»

«Ποιος είσαι;» ξαναρώτησε, αυτή τη φορά σε χαμηλότερο τόνο, που πρόδιδε την ταραχή της.

«Οι συστάσεις είναι περιττές. Είχες την ευκαιρία σου και την έχασες. Τώρα πια δεν μένει παρά να 'ρθεις κοντά μου. Έχω πάρει τις αποφάσεις μου.»

«Είσαι τρελός!» αναφώνησε η Μαίρη. «Θα καλέσω την αστυνομία».

«Δεν μπορεί να σε βοηθήσει κανείς. Είμαι η φωνή που χάνεται πίσω από το σύρμα, η σκιά που κρύβεται μέσα στις άλλες, η μοίρα που σου χτύπησε την πόρτα».

Ο άγνωστος έκλεισε απότομα το τηλέφωνο. Τα τελευταία λόγια του μόλις που ακούστηκαν. Η Μαίρη έμεινε να κοιτάζει σαστισμένη τη φωτεινή οθόνη της συσκευής. Το τρέμουλο στα χέρια της φανέρωνε τον φόβο που την κυρίευσε. Πίεσε τον εαυτό της να βρει ξανά την αυτοκυριαρχία του, ν'αποκτήσει τη χαμένη ψυχραιμία που σα νερό κυλούσε μέσα από τα κύτταρά της. Τα λόγια του άνδρα δεν έβγαζαν κάποιο καθαρό νόημα, ενείχαν όμως μια απειλή, μια απόλυτη, σαφή απειλή. Έκανε τη σκέψη πως η τελευταία αναφορά της στην αστυνομία ανάγκασε τον άνδρα να κλείσει απότομα το τηλέφωνο. Αυτό την ανακούφισε λιγάκι. Όποιος και να ήταν, μάλλον θορυβήθηκε από τη δική της απειλή.

Κρέμασε την τσάντα στον ώμο και κοίταξε γύρω. Η κίνηση στην παραλιακή ήταν αραιή. Οι πεζοί περπατούσαν βιαστικά καπνίζοντας και κουβεντιάζοντας χαμηλόφωνα. Ο δρόμος που οδηγούσε στο σπίτι της παρέμενε έρημος. Οι ψηλές κολώνες του φωτισμού ανέδυαν ένα κιτρινωπό φως που διαχέονταν δημιουργώντας ένα πέπλο ώχρας, μια κίτρινη ομίχλη βγαλμένη από ταινία φαντασίας. Έδινε την εντύπωση, πως από στιγμή σε στιγμή, μέσα από την κίτρινη θολούρα θα ξεπηδούσε κάποιο εξωγήινο

ιπτάμενο αντικείμενο με πολύχρωμες ακτίνες λείζερ, που θα περιστρέφονταν με μεγάλη ταχύτητα προς όλες τις κατευθύνσεις, ανιχνεύοντας και κεραινοβολώντας όποιον γήινο έβρισκαν.

Την επόμενη στιγμή σκέφτηκε να φάξει στο κίνητό της, να δει τον αριθμό της κλήσης τον οποίο δεν είχε προσέξει νωρίτερα. Μπορεί να αποδεικνυόταν τελικά μια κακόγουστη φάρσα, το νούμερο να ήταν κάποιου γνωστού, ο οποίος, αφυολόγητα και κάτω από την επίδραση κακιάς παρέας άρχισε μεταμεσονύχτια τις φάρσες. Πίεσε το πλήκτρο και στην οθόνη εμφανίστηκαν οι εισερχόμενες κλήσεις. Η τελευταία ήταν με απόκρυψη.

Έβρισε χαμηλόφωνα. Ο άγνωστος είχε λάβει τα μέτρα του. Αυτό, όμως, δεν ήταν αρκετό για να γλιτώσει. Ό,τι και να έκανε ήταν εύκολο να αποκαλυφθεί η ταυτότητά του. Η τηλεφωνική εταιρεία μπορούσε με μια αίτησή της να φάξει και να ανακαλύψει τον κακοήθη. Κι αυτό θα έκανε. Την επόμενη κιόλας μέρα θα ζητούσε από την εταιρεία το όνομα του αγνώστου. Θα του έδειχνε τη δική του μοίρα.

Πήρε πάλι την ελαφριά ανηφόρα προς το σπίτι της. Το νούμερο 2 της οδού Απόλλωνος βρισκόταν στο τέρμα του δρόμου. Στον τρίτο όροφο της πολυκατοικίας ήταν το διαμέρισμά της. Αναλογίστηκε το μαλακό κρεβάτι της και πήρε κουράγιο, σε λίγο θα ξάπλωνε στο ανατομικό στρώμα του.

Έπαψε να σέρνει το βήμα της και δρασκέλισε γρηγορότερα τις πλάκες του πεζοδρομίου, ενώ τα τακούνιά της αντήχησαν ρυθμικά. Η ταραχή που της

προκάλεσε το τηλεφώνημα έδωξε εντελώς τη ζάλη της. Τα μάτια της έβλεπαν πλέον καθαρότερα, η σκέψη της έγινε διαυγέστερη κι άρχισε να περπατάει σταθερά, δίχως να παρεκκλίνει δεξιά και αριστερά. Ο φόβος αποδεικνυόταν τελικά δραστικότερος από τον σκέτο καφέ και από οποιοδήποτε γιατροσόφι που βοηθά να φύγει το μεθύσι.

Έφτασε στη μέση της διαδρομής, όταν το τηλέφωνο χτύπησε ξανά.

Σταμάτησε απότομα και κοίταξε τη συσκευή, που κρατούσε σφιχτά στο χέρι.

Το μπλε χρώμα της ενεργοποιημένης οθόνης εισχωρούσε ανάμεσα από τα δάχτυλά της, δημιουργώντας μια απόκοσμη αίσθηση. Έμοιαζε με φωτεινό ορυκτό κάποιου αλχημιστή του μεσαιώνα, που ακτινοβολεί μετά από τα ξόρκια και τα μυστικά πειράματα που εφάρμοσε πάνω του. Οι φιγούρες των δακτύλων της, σκοτεινές, περιβαλλόμενες από το μπλε φωτοστέφανο, έδειχναν πολύ μακριές, λες και τα οστά της επιμηκύνθηκαν απότομα, φορτισμένα από κάποια άγνωστη ενέργεια η οποία εκλύθηκε από το μυστηριώδες φως.

Ο σφυγμός της άρχισε να γίνεται πάλι γρηγορότερος. Το στήθος της βάρυνε κι ένιωσε έντονη ανατριχίλα στην πλάτη, όπως νιώθει κάποιος μετά από ένα κρύο, διαπεραστικό ρεύμα αέρα. Τη στιγμή εκείνη η λάμπα της κολώνας έσβησε ξαφνικά. Το πεζοδρόμιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Έπνιξε ένα επιφώνημα φόβου και κοίταξε ολόγυρα έντρομη. Το παροδικό βραχυκύκλωμα του στύλου αποκαταστάθηκε

μερικά δευτερόλεπτα αργότερα και το φως επανήλθε, επιτρέποντας στη Μαίρη να σκεφτεί πως η συσκότιση δεν οφειλόταν σε κάποια συνομωσία εναντίον της, αλλά σε τυχαία, παροδική βλάβη του ηλεκτρικού.

Το κινητό συνέχισε να χτυπά. Η όμορφη μελωδία, που η ίδια είχε επιλέξει μετά από αρκετή έρευνα για ήχο κλήσης, ακουγόταν τώρα αφόρητα ενοχλητική και συγχρόνως απειλητική.

Σήκωσε αργά το χέρι της, κοίταξε τη φωτεινή θόνη ανάμεσα από τις φηγούρες των δακτύλων. Η κλήση ήταν με απόκρυψη.

Για μια στιγμή σκέφτηκε να μην απαντήσει. Να κλείσει το κινητό και να μη δώσει σημασία. Το πρωί θα μάθαινε τ' όνομα του αγνώστου και θα έπραττε κατάλληλα. Έπειτα, άλλαξε γνώμη. Ο εγωισμός της κέρδισε έδαφος έναντι του φόβου. Όποιος και να ήταν ο τύπος που της τηλεφωνούσε, δε θα του επέτρεπε να συνεχίσει να την ενοχλεί. Το πιθανότερο να ήταν κάποιος από εκείνους τους σαχλούς που την προσέγγισαν στο μπαρ. Με κάποιο τρόπο πληροφορήθηκε το νούμερο του κινητού της, και σκνίπα στο ποτό, με το μυαλό εντελώς θολωμένο, της τηλεφωνούσε.

«Άκου να σου πω!...» του είπε, υψώνοντας τη φωνή της. «Αν νομίζεις πως θα με φοβίσεις είσαι γελασμένος!»

«Δεν έχω τέτοια πρόθεση».

«Τότε γιατί το κάνεις αυτό; Γιατί μου τηλεφωνείς;»

«Για να σου αναγγείλω ότι εγώ θα φροντίσω να βρεις την ηρεμία που ψάχνεις. Δε θα ερωτευτείς ξανά».

«Ποιος είσαι;»

«Θα με δεις σύντομα, στο υπόσχομαι».

Η Μαίρη άρχισε πάλι να τρέμει. Ο άνδρας μιλούσε πολύ καθαρά, δεν ήταν μεθυσμένος. Ο ήχος της φωνής του, όμως, εναλλασσόταν. Τη μία ακουγόταν βραχνός και ψύχραιμος και την άλλη θυμωμένος.

«Ξέρεις ότι μπορώ να σε βρω εύκολα και να σε καταγγείλω στην αστυνομία», του είπε με την ελπίδα ότι η απειλή της θα τον φοβίσει αυτή τη φορά.

Ο άγνωστος έμεινε για λίγο σιωπηλός. Η ανάσα του ακουγόταν αργή και βαριά. Έπειτα γέλασε. Στην αρχή χαμηλόφωνα, στη συνέχεια πιο δυνατά.

«Ένα έχω να σου πω: Θα συναντηθούμε πολύ γρήγορα. Σύντομα θα έρθεις κοντά μου!»

Η γραμμή έκλεισε. Η οθόνη του κινητού σκοτεινίασε, αλλά η Μαίρη συνέχισε να το κοιτάζει αποσβολωμένη. Από το μυαλό της πέρασαν σαν ταινία πρόσωπα που ενδεχομένως να θέλουν να την τρομάξουν. Εχθροί, ανταγωνιστές, δυσαρεστημένοι συνεργάτες. Δε μπορούσε να καταλήξει κάπου. Ευχήθηκε όμως να είναι κάποιος από αυτούς, διαφορετικά ένας Θεός ήξερε ποιος τρελός την είχε βάλει στο στόχαστρο. Μόνο αυτό της έλειπε.

Ένα αυτοκίνητο φάνηκε από το βάθος της λεωφόρου, έστριψε στην οδό Απόλλωνος και τα φώτα του έπεσαν πάνω της. Τυφλώθηκε από τον δυνατό προβολέα, γύρισε την πλάτη της και ξεκίνησε να βαδίζει

προς το διαμέρισμά της. Το αυτοκίνητο πλησίασε κι έκοψε ταχύτητα. Ο οδηγός μαρσάρισε επιδεικτικά, κατέβασε το πλαϊνό τζάμι, σφυρίζοντας με θαυμασμό, κι έπειτα, με δυνατή φωνή, ώστε ν' ακουστεί πάνω από τον κινητήρα του αυτοκινήτου, αράδιασε μερικά κοπλιμέντα για τα ψηλά πόδια της. Ύστερα, επιτάχυνε και χάθηκε στο επόμενο σταυροδρόμι.

Η Μαίρη πήρε μία βαθιά ανάσα. Ο νεαρός άνδρας ήθελε μόνο να τραβήξει την προσοχή της, εκφράζοντας μ' άγαρμπο τρόπο τον θαυμασμό του. Προφανώς δεν ήταν εκείνος που της είχε υποσχεθεί τηλεφωνικά αιώνια γαλήνη.

Με το μυαλό φορτωμένο από τα περιστατικά της βραδιάς, πλησίασε στο διαμέρισμά της. Είδε την πόρτα της πολυκατοικίας σε απόσταση τριάντα περίπου μέτρων. Ήταν σκοτεινή. Η λάμπα της εισόδου δεν λειτουργούσε.

Έβρισε πάλι χαμηλόφωνα. «Τι στο διάβολο! Ακόμη ν' αλλάξουν τη λάμπα;»

Από το απέναντι πεζοδρόμιο ένας άνδρας κινήθηκε προς το μέρος της. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν τον είχε προσέξει. Βγήκε από τη σκιά ενός δέντρου, πίσω από τους θάμνους του πεζοδρομίου και προχωρούσε καπνίζοντας. Φορούσε κοντομάνικο μαύρο πουκάμισο, τζιν παντελόνι και δερμάτινα παπούτσια. Διέσχισε τον δρόμο και ο ήχος από το τρίξιμο των παπουτσιών στην άσφαλτο ακούστηκε στην ησυχία της νύχτας.

Η Μαίρη συνέχισε να βαδίζει, κοιτάζοντας λοξά τον άνδρα. Εκείνος πέταξε κάτω το τσιγάρο, φύσηξε

με δύναμη τον καπνό στον νυχτερινό ουρανό κι έβαλε τα χέρια στις τσέπες. Έπειτα μετρίασε λιγάκι το βήμα του, αλλά συνέχισε να κατευθύνεται πάνω της. Ήταν νέος, κάπου στα τριάντα, ψηλός και αδύνατος. Το πρόσωπό του ήταν στενόμακρο κι ένα μικρό γενάκι κάλυπτε το σαγόνι. Η Μαίρη είχε την εντύπωση ότι καθώς πλησίαζε της χαμογελούσε.

Το έβαλε στα πόδια. Έτρεξε όσο της επέτρεπαν τα ψηλά τακούνιά της, παρακαλώντας τον Θεό να μη στραβοπατήσει και σωριαστεί στο πεζοδρόμιο, καταλήγοντας εύκολο θύμα στις όποιες διαθέσεις του αγνώστου. Αλλά, αν γινόταν κάτι τέτοιο, αν ο Θεός αδιαφορούσε, παρέβλεπε την ικεσία της και δεν της παρείχε καμιά προστασία, τότε θα ούρλιαζε με όλη τη δύναμη της φωνής της. Θα έβγαζε το λαρύγγι της από την ένταση. Ήταν αποφασισμένη να ξεσηκώσει ολόκληρη τη γειτονιά στο πόδι.

Ο άνδρας έφτασε στην άκρη του δρόμου και την κοίταξε που απομακρυνόταν τρέχοντας. Έκανε αλλά δύο βήματα, ανέβηκε στο πεζοδρόμιο και σταμάτησε.

Η Μαίρη έπεσε με δύναμη στην τζαμένια πόρτα της εισόδου. Ακούμπησε με τον ώμο και σφάλισε απεγνωσμένα την τσάντα για να βρει τα κλειδιά της.

«Πού στα κομμάτια τα έχω βάλει;» μονολόγησε, ασθμαίνοντας. «Κι αυτή η καταρραμένη λάμπα να μη λειτουργεί!»

Τα χέρια της παραμέρισαν μερικά μεταλλικά αντικείμενα. Στο σκοτάδι δε μπορούσε να δει, ήξερε όμως πως ήταν διαφημιστικά μπρελόκ από

την επιχείρησή της. Τα κουβαλούσε συχνά μαζί της. Τα δώριζε όταν γνώριζε κάποια υποψήφια πελάτισσα.

Ανάμεσα στα μπρελόκ βρήκε τα κλειδιά. Ξεχώρισε το κλειδί της εξώπορτας και βάλθηκε να ψάχνει στο σκοτάδι την τρύπα της κλειδαριάς, ενώ το τρέμουλο στα δάχτυλα συνεχώς δυνάμωνε, δίχως να μπορεί να το ελέγξει. Το κλειδί σύρθηκε στο αλουμίνιο του κουφώματος και γρατζούνησε το λευκό μέταλλο, το οποίο έτριξε ανατριχιαστικά. Πάνω στη βιασύνη της να ξεκλειδώσει, ένωσε ένα νύχι να σπάει και ο πόνος μούδιασε για λίγο το χέρι της. Από την ταραχή της δεν κατάλαβε καν ποιο ήταν. Μάλλον ο δείκτης του δεξιού. Βόγγηξε και ο ήχος βγήκε από μέσα της σπαρακτικός, συνοδευόμενος από την εκπνοή αέρα, σα να ήθελε ν' απαλλαγεί από τον πόνο, φυσώντας.

Μόλις η αίσθηση της αφής επανήλθε, συνέχισε ν' αναζητεί την κλειδαριά. Ξαφνικά νόμισε πως άκουσε βήματα πίσω της. Γύρισε να δει. Ο άνδρας στεκόταν και την κοίταζε σε απόσταση είκοσι περίπου μέτρων. Υπέθεσε πως την ακολούθησε καθώς εκείνη έτρεχε, πως την πλησίασε και τώρα περίμενε μετρώντας τις κινήσεις της. Της ήρθε να ουρλιάξει, αλλά σταμάτησε. Ως εκείνη τη στιγμή ο Θεός είχε σταθεί στο πλευρό της. Ας περίμενε λιγάκι ακόμα. Καλό θα ήταν ν' αποφύγει μια τέτοια σκηνή. Εύκολα μπορούσε να χαρακτηριστεί τρελή από κάποιους στη γειτονιά. Η αγωνία της ποτέ δε θα γινόταν κατανοητή.

Το κλειδί χώθηκε τελικά στην κλειδαριά, το γύρισε μισή στροφή και με ανακούφιση έσπρωξε την

πόρτα. Μπήκε στον προθάλαμο, συνεχίζοντας ν' αναπνέει γρήγορα. Ο φόβος συντάραζε ήδη το κορμί της, επιφέροντας ελαφρούς σπασμούς στ' άκρα της, ενώ σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν από τα μαλλιά στο μέτωπο. Ο άνδρας εξακολουθούσε να κοιτάζει προς την είσοδο της πολυκατοικίας. Έδειχνε ψύχραιμος, δεν τον απασχολούσε το γεγονός πως κάποιος μπορούσε να τον δει, να συγκρατήσει τα χαρακτηριστικά του και να δώσει την περιγραφή του.

Η Μαίρη κρύφτηκε στις σκιές της εισόδου. Δεν άναψε τα φώτα του κλιμακοστασίου κι έμεινε να παρακολουθεί τον άνδρα ακίνητη, περιμένοντας κάποια δική του κίνηση. Γνώριζε πως από το σημείο που στεκόταν δεν μπορούσε να τη δει. Ήταν όμως σίγουρη, ότι σε λίγο θα πλησίαζε στην είσοδο. Θα έσπρωχνε την πόρτα, θα προσπαθούσε να την παραβιάσει με κάποιο αντικλείδι ή με κάποιο παράξενο εργαλείο διάρρηξης. Τότε εκείνη θα ούρλιαζε, θα ξεσήκωνε την πολυκατοικία, δεν γινόταν αλλιώς.

Ο άνδρας όμως γύρισε την πλάτη του και πήρε την κατηφόρα προς την παραλιακή οδό. Απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα, αδιαφορώντας πια για την παρουσία της. Στην αρχή η Μαίρη ξαφνιάστηκε, δεν περίμενε αυτή την εξέλιξη. Ήταν πεπεισμένη πως ο άνδρας θα δοκίμαζε να την ακολουθήσει και στη πολυκατοικία. Ύστερα, σκέφτηκε ότι συμπεριφέρθηκε ηλίθια. Ένας περαστικός ήταν και τίποτε περισσότερο. Κακώς πανικοβλήθηκε.

Συνέχισε να τον παρακολουθεί μέχρι που η φιγούρα του χάθηκε στο σκοτάδι. Έπειτα, ακούμπησε

βαριά στον τοίχο και κοίταξε ανακουφισμένη ψηλά, στο σκοτεινό ταβάνι της εισόδου που άρχισε πλέον να γίνεται ορατό στα μάτια της.

Ευτυχώς, δεν χρειάστηκε να ουρλιάξει. Η συνάντηση με τον άνδρα στο πεζοδρόμιο ήταν προφανώς μια σύμπτωση, η φαντασία της, της έπαιξε άσχημο παιχνίδι. Ωστόσο, δεν άναψε τα φώτα του κλιμακοστασίου. Προτίμησε να μείνει αθέατη στο σκοτάδι, να μη φανερωθεί στο βλέμμα οποιουδήποτε άλλου που ενδεχομένως να περνούσε απ' έξω εκείνη τη στιγμή.

Κάλεσε το ασανσέρ που βρισκόταν στον δεύτερο όροφο και περίμενε, δαγκώνοντας ασυναίσθητα τα χείλη της. Μόλις ο σιδερένιος κλωβός έφτασε στο ισόγειο, μπήκε γρήγορα μέσα και πίεσε το κουμπί για τον τρίτο όροφο. Σε λίγα δευτερόλεπτα στεκόταν ήδη στην εξώπορτα του διαμερίσματός της, έτοιμη να ξεκλειδώσει. Δεν χρειάστηκε να φάξει αυτή τη φορά για τα κλειδιά. Τα κρατούσε σφιχτά στη χούφτα της.

Στο λιγοστό φως του διαδρόμου παρατήρησε για λίγο το νύχι της. Το δάχτυλό της πονούσε, είχε μελανιάσει, κάτι έπρεπε να κάνει το συντομότερο για ν' ανακουφιστεί.

Μπήκε γρήγορα στο διαμέρισμα. Η γνώριμη μυρωδιά του αρωματικού, που ψέκαζε αυτόματα και κατά διαστήματα τον χώρο, πλαισιωμένη με τη μυρωδιά των δεκάδων βιβλίων της βιβλιοθήκης, ήρθε στα ρουθούνια της πλημμυρίζοντας όλη της την ύπαρξη μ' ένα αίσθημα ασφάλειας. Ήταν πάλι στο

σπίτι της, στο βασιλείό της. Έβγαλε τα παπούτσια, πριν καν ανοίξει το φως και πέταξε την τσάντα στην άκρη του καναπέ. Έπειτα, πίεσε τον διακόπτη του ηλεκτρικού και το πολύφωτο της οροφής φώτισε το καθιστικό. Το αίσθημα της ασφάλειας έγινε εντονότερο. Τα τεντωμένα νεύρα της άρχισαν να ηρεμούν και το τρέμουλο στα χέρια να υποχωρεί. Στάθηκε για λίγο εκεί, στην είσοδο του διαμερισματός, κάνοντας προσπάθεια να χαμηλώσει και τους χτύπους της καρδιάς της. Όταν αισθάνθηκε καλύτερα πήγε στην κουζίνα και ήπιε μονορούφι ένα ποτήρι νερό. Το ζωτικό υγρό κύλησε ευεργετικά μέσα της, διώχνοντας τη δίψα και την ξινή γεύση που της είχαν αφήσει τα ποτά. Μακριά πλέον από κάθε ύποπτο τύπο, από κάθε απειλή κρυμμένη στο σκοτάδι, αναρωτήθηκε εάν όσα είχε ζήσει ήταν πραγματικότητα και όχι ένα όνειρο της περασμένης νύχτας. Δυστυχώς, όμως, το τηλεφώνημα ήταν πραγματικό, βρισκόταν στις εισερχόμενες κλήσεις του κινητού της.

Έβγαλε την μπλούζα της και κατευθύνθηκε στο μπάνιο. Χρειαζόταν επειγόντως ένα ντους. Το ζεστό νερό θα ξέπλενε το σώμα της και συγχρόνως θα τη χαλάρωνε. Θα έπεφτε για ύπνο καθαρή και πιο ήρεμη. Είχε ανάγκη έναν καλό ύπνο. Η φωνή όμως του άνδρα που ακούστηκε πίσω της, βραχνή και κοφτή, ανέβασε τους σφυγμούς της καρδιάς και το ήδη ιδρωμένο κορμί της λούστηκε σε δευτερόλεπτα από έναν νέο ιδρώτα που κύλησε από κάθε πόρο της.

«Σου το είπα πως θα συναντηθούμε σύντομα!»